

лѣма черна гжсеница влакътъ пълзѣше изъ равнината.

— Отива къмъ морето! — продума Асенъ. — Ваньо и Катето пжтуватъ съ него... Отиватъ съ тѣхнитѣ. Ще се кжпятъ, ще събиратъ миди и охлюве... И лодка щѣли да иматъ... и въздѣхна.

— А пжкъ вчера Слави замина за дѣдовата си воденица, — обади се Диньо. — Баща му го заведе съ талигата. Тамъ имало бостанъ и катуни...

— Само ние останахме, — добави Коста съ въздишка. — Печемъ се долу, като гущери...

— Бате Сава, ти виждалъ ли си морето? — обади се Асенъ.

Савата не отговори. Той сърдито дѣлкаше единъ клонъ. Изведнажъ спрѣ, запрати клона и отвърна:

— Не съмъ го виждалъ, ама ще го видя!... Пжкъ вие какво сте заохкали?... Отиватъ, кой дето може. Тѣхна работа. Ние нашата да гледаме. Че утре дружината ни се разваля. Чакъ до училище нѣма да сме заедно! Мене ме пращатъ да шетамъ въ писалището на чича Марина, Коста ще учи занаятъ при берберина Исмаилъ, а пжкъ Асенъ — вестници на гарата ще про-